

Atrapats entre el jihadisme del Sahel i el caos de Líbia

C.M. Barcelona | Actualitzada el 20/03/2015 00:00

Acabar amb quaranta anys de dictadura no és fàcil, i encara menys si els veïns no hi ajuden. Tunísia és un país petit que té fronteres poroses amb dos dels grans focus d'inestabilitat al nord d'Àfrica: el desert del Sahel i Líbia són territoris on actuen grups armats fora de control.

Amb la guerra a Mali, Al-Qaida del Magrib Islàmic s'ha fet forta al Sahel, on el terrorisme es barreja amb el contraban d'armes, cosa que ha facilitat als salafistes establir una de les seves bases d'operacions al mont Chaambi, i a l'oest del país, a tocar de la frontera amb Algèria.

Tunísia pateix també les conseqüències de la intervenció militar de l'OTAN a la veïna Líbia, que va deixar el país en el caos. Fins a 1,6 milions de refugiats van travessar la frontera i Tunísia, immersa en la seva revolució i en una precària situació econòmica, ha hagut d'afrontar la crisi amb molt poca ajuda internacional.

La desèrtica frontera també és lloc de pas de contrabandistes i el govern tunisià no hi pot frenar el trànsit de combatents: un excomandant del grup tunisià Ansar al-Xaria va morir la setmana passada lluitant amb l'Estat Islàmic a la ciutat siriana de Sirte, on els jihadistes s'entrenen i obtenen armament.

“Tunísia és avui l'eix de la seguretat al Mediterrani central. Europa i els Estats Units no es poden permetre veure que el caos de Líbia s'estén cap a l'oest”, alerta a l'ARA Francis Ghilès, investigador del Cidob. “La costa líbia és en mans d'incomptables milícies que són còmplices d'empènyer centenars de milers d'immigrants al Mediterrani. El que Tunísia necessita avui és ajuda per segellar la seva frontera sud-est i revitalitzar la seva economia, afectada per l'augment del deute extern i la caiguda de la inversió”. I recorda que “la UE i l'ONU no haurien d'oblidar que Tunísia és l'únic país de la regió que no és una dictadura religiosa ni militar”.

